

עפ"א 60973/07/20 - מרואן ניגאם נגד רשות הטבע והגנים ירושלים

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 60973-07-20 ניגאם נ' רשות הטבע והגנים ירושלים
תיק חיצוני: 224550/738192

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת תמר נסים שי
מבקשים	מרואן ניגאם
נגד	
משיבים	רשות הטבע והגנים ירושלים

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע צו הריסה מנהלי שניתן לעבודה אסורה, הכוללת משטח יצוק בטון שגודלו 5X9.5 מטר ומבנה שהוקם על משטח הבטון שגודלו 5X9.5 מטר, העשוי קונסטרוקציית מתכת ועץ, וכן מדרגות ממתכת המובילות לקומה השנייה של המבנה, שבנייתה טרם הסתיימה (ולהלן: **הצו** ולגבי הבניה להלן: **העבודה האסורה**). בקשה לביטול הוגשה לבית המשפט קמא ונדחתה.

המבקש מערער על ההחלטה שניתנה בבית המשפט קמא ומבקש לעכב את ביצוע הצו עד למתן פסק דין בערעור.

ליבת טענתו בערעור הינה כי הצו שהוצא על ידי מנהל הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים ניתן לגבי עבודה שהסתיימה, כפי שהצהיר בתצהיר שהגיש עם בקשת הביטול. המבקש לא נחקר על תצהירו, ומשכך היה על בית המשפט קמא לקבל את הדברים ככתבם ולקבוע כי העבודה הסתיימה והצו שהוצא בטל.

לאחר שבחנתי את הבקשה התגובה ואף את ההחלטה קמא, אני רואה לדחות את הבקשה בגדר סע' 254ח(ב)(1) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה - 1965 (ולהלן: החוק), ולהלן אפרט טעמי.

סע' 254 ח (א) לחוק שעניינו בעיכוב ביצוע זמני מורה כדלקמן: **הוגשה בקשה לביטול צו לפי סעיף 228, 238 או 240, או הוגש ערעור על החלטת בית משפט בבקשת ביטול כאמור או על החלטה לעניין צו שיפוטי לפי פרק זה, לרבות צו שניתן לפי סעיף 254ב, לא יעכב בית המשפט הדין בבקשה לביטול הצו או בית משפט שלערעור את ביצוע הצו אלא אם כן ראה כי הדבר מוצדק בנסיבות העניין ונוכח כי העבודה האסורה או השימוש האסור שלגביהם חל הצו אינם מסכנים את שלום הציבור או את בטיחותו...**

הכלל הינו אם כן כי ביצוע הצו לא יעוכב, אלא בתנאים המצטברים כמפורט בסעיף.

בחינת הבקשה בראי התנאים לעיל, מעלה כי דינה כאמור להידחות.

אשר להצדקה לעיכוב - אף כי הבקשה חסרה טיעון של ממש בנוגע לנזקים העלולים להיגרם למבקש, אני מוכנה להניח כי הנזק שייגרם לו במידה והערעור יתקבל לאחר שיבוצע הצו והמבנה ייהרס, הינו רב. יחד עם זאת, בכך לבד אין די כדי להוות הצדקה לעיכוב הביצוע, ועל המבקש לכל הפחות לשכנע כי סיכויי הערעור טובים.

בהקשר לסיכויי הערעור - המערער ממקד טיעונו כנגד פסק הדין בקביעת בית המשפט קמא כי לא הוכח לו שהבניה הסתיימה "קודם למועדים הקבועים בחוק", שעה שזו הייתה הצהרתו ועליה לא נחקר. לאחר בחינת האמור, איני סבורה כי סיכויי הערעור טובים.

עיון בהחלטה קמא מעלה כי בהקשר למועדי הבניה עסקינן בקביעה עובדתית, הנסמכת על מכלול הראיות שהונחו בפני הערכאה קמא. על דרך הכלל, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בה, ואין בפי המבקש טענה של ממש מדוע במקרה זה יש לסטות מכך. יתרה מזו ובזהירות המתבקשת, אציין כי הנחתו של המבקש כי את דבריו בתצהיר יש לקבל ככתבם וכלשונם שעה שלא נחקר, מוקשה. גם בהינתן שזו הצהרת המבקש (ובית המשפט קמא לא התעלם ממנה), עדיין בידיו להעדיף ראיות אחרות שהובאו במשפט ושהוכחו לפניו, במיוחד בשים לב ל"דלות" ההצהרה, אשר אינה נוקבת במועדי הביצוע והסיום של העבודה.

נימוק אחר להצדיק את עיכוב הביצוע לא הובא, וממילא אין המבקש טוען כי בידיו היתר בניה כדין או כי היתר כזה הינו בהישג יד.

זאת ועוד, כמפורט לעיל, מגיש הבקשה צריך להביא בפני בית המשפט ראיה כי הבניה האסורה אינה מסכנת את שלום הציבור או בטיחותו. המבקש לא טען ולא הביא בהקשר זה מאום. אף מטעם זה אין לשעות לו.

מכל הטעמים שלעיל, נדחית הבקשה.

ניתנה היום, כ"ב אב תש"פ, 12 אוגוסט 2020, בהעדר
הצדדים.